

A jó tanácsok

Volt egyszer egy szegény legény. Ez a szegény legény gazdag leányt kapott feleségül, de nem sok öröme volt a gazdagságban, mert az asszony mindig felhányta, hogy övé minden az utolsó szegig, az urának nincs semmije, s ha ő hozzá nem ment volna, egész életére szegénynek marad. Megunta ezt a szegény ember, mit gondolt, mit nem, tarisznját vetett a nyakába, s otthagya a feleségit, ott a kicsi fiát is, s elment világgá szerencsét próbálni. Azt határozta magában, hogy addig vissza nem tér, míg sok-sok pénzt nem szerez. Ment, mendegélt a szegény ember, hegyeken-völgyeken át, erdőkön-mezőkön keresztül, s találkozott egyszer az úton egy öregemberrel. Köszönti az öregembert, ez fogadja, s kérdi: - Hová, merre, öcsém? Mondja a szegény ember: - Én bizony elindultam szolgálatot keresni, ha valahol felfogadnának. - No, akkor gyere hozzám - mondotta az öreg -, nálam jó dolgod lesz. Pénzt ugyan nem sokat adok, hanem ha becsületesen szolgálsz, ellátlak jó tanácsokkal. Annak a pénznél is több hasznát veszed. Beáll a szegény ember az öreghez szolgálatba. Esztendő telik esztendő után. Az öregember erősen meg volt elégedve vele, ő is az öregemberrel. Már tíz esztendő is eltelt, még mindig ott szolgált az öregembernél. Mikor letelt a tíz esztendő, kérdi az öregember: - No, fiam, maradsz-e még? - Maradok, gazduram, miért ne maradnék, jó dolgom van itten. Ott maradt még tíz esztendeig. Mikor a második tíz esztendő is eltelt, kérdi az öregember: - No, fiam, maradsz-e még? Mondja a szegény ember: - Többet nem maradok, gazduram, most már hazamegyek, megnézem, mit csinál a feleségem. - Hát az Isten vezéreljen, fiam! Nesze, adok neked egy kenyeret, de míg haza nem érsz, föl ne vágd. Adok neked három jó tanácsot, jegyezd meg jól. Az első tanácsom az, hogy ahol veszekedést láatsz, menj onnét. A második tanácsom az, hogy a járt utat a járatlanért el ne hagyd. A harmadik tanácsom az, hogy a mai haragot mindig halaszd holnapra. Megköszöni a szegény ember a kenyeret s a tanácsot, s azzal elindul hazafelé. Ment, mendegélt, s útközben egy faluban setétedett el, ott betért egy házba, s szállást kért éjszakára. Adtak is szállást, de alig telepedett le, a gazda s a felesége elkezdett egymással veszekedni. Szóból szó kerekedett, még hajba is kaptak. A szegény embernek eszébe jutott a tanács, nyugodalmas jó éjszakát kívánt a veszekedő emberpárnak, átment a szomszédba, s ott is hált. Hát reggel nagy lárma van a faluban. Vajon mitől lehetett ez a nagy lárma? Kimegy a szegény ember az utcára, s ott egyszerre csak megragadja egy ember, s kiáltja torkaszakadtából: - Ez az ember ölte meg, ez! A szegény ember csak ámult-bámult, nem tudta, mi történhetett. Hát bizony az történt, hogy azt az embert, akinél először kért szállást, reggel megölve találták. Az az ember, aki megfogta

öt, látta, amikor bement, de nem látta, hogy mindjárt el is jött onnét, s azt hitte, hogy ő a gyilkos. Szerencséjére, a házigazdája bebizonyította, hogy nála hált, s szabadon eresztették. "Lám, lám - mondotta magában -, jó volt mégis megfogadni az öregember tanácsát!"

Továbbmegy, mendegél, beér egy nagy erdőbe, ottan utolér három embert, hozzájuk szegődik, megismerkednek, együtt mennek tovább. De egyszerre csak megáll az a három ember, s azt mondják, hogy ők bizony nem mennek ezen az úton, tudnak ennél egy rövidebb ösvényt. Hívják a szegény embert, hogy tartson velük, de a szegény embernek eszébe jutott az öregember tanácsa, elbúcsúzott tőlük, s továbbment a rendes úton. Hiszen jól tette, hogy megfogadta az öregember tanácsát, mert később meghallotta, hogy azt a három embert megtámadták az útonállók, s elvették, ami pénzüik volt, mind. Na, hazaér a szegény ember a falujába, éppen este volt, mikor az udvarba ért. Látja, hogy még nem feküdtek le, mert égett a gyertya az asztalon. Gondolja magában, előbb benéz az ablakon, hadd lám, mit csinál a felesége. Hát az asszony ott ült az asztal mellett, éppen vacsorázott, vele szemben egy derék szál ember. Szörnyű haragra gerjedt a szegény ember. Azt hitte, hogy felesége férjhez ment. Elindult nagy haragjában, hogy puskát szerezzen, hogy meglője a feleségét s azt az embert is. De amikor kint volt az utcán, eszébe jutott az öregember tanácsa, hogy a mai haragot holnapra kell tartani. Visszafordult, bement a házba, köszönt illendőképpen, a felesége fogadta. Szót váltanak szó után, megismeri a felesége, nyakába borul nagy örömmel, öleli s csókolja, s utána az a derék szál ember is, aki nem volt más, mint a szegény ember fia. Ó, édes Istenem, fohászkodott a szegény ember, de jó, hogy megfogadtam az öregembernek ezt a tanácsát is. Akkor elévette a kenyeret, fölvágtá, s hát uramteremtőm, hullott ki a kenyérből a szép sárga arany, mint a záporosó. Bezzeg most nem lehetett panasza az asszonynak. Volt pénz elég, amennyi csak kellett. A szegény emberből a legnagyobb gazda lett a faluban. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.